

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2239/2017
21.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Саша Здравковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Бранислав Цветковић, адвокат из ..., ради раскида уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2262/17 од 08.06.2017. године, у седници већа одржаној 21.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 2262/17 од 08.06.2017. године и **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу 23 П 3612/14 од 18.11.2016. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 197.900,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Образложење

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев па је раскинут уговор о поклону Ов 1. бр. ... закључен 07.12.2012. године, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати 4.500 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате; тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова исплати 145.200,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом преиначена је првостепена пресуда и тужбени захтев је одбијен; обавезан је тужилац да туженом на име трошкова исплати 58.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца закључен је уговор о поклону 07.12.2012. године по коме је поклонодавац својим сестрићима ББ и ВВ поклонио по 4.500 евра у моменту закључења уговора. По члану 3. уговора уговорне стране "истовремено и уговарају да ће поклонопримци поклонодавца у болести лечити, неговати, хранити и одевати, обезбедити му сву неопходну медицинску и другу негу, старати се до краја живота и да у ничему не оскудева и после смрти сахранити га према месним обичајима. Уговарачи могу захтевати раскид овог уговора у случају да друга страна не извршава своје обавезе по овом основу". Тужени није извршавао своје обавезе и њихови односи су се пореметили.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, раскинуо уговор о поклону и обавезао туженог да врати примљени новчани износ. Првостепени суд сматра да је између странака закључен прикривени (симуловани) правни посао (поклон), али да је пуноважан дисимуловани и двострано обавезујући уговор који има све елементе уговора о доживотном издржавању. С обзиром да тужени као давалац издржавања није испуњавао уговорне обавезе то су се стекли услови за раскид уговора и враћање датог.

Супротно, преиначујући првостепену пресуду, другостепени суд сматра да се нису стекли услови за раскид, односно опозив уговора о поклону зато што неблагодарност поклонопримца није била "велика или груба"; тужилац је почео да вређа туженог говорећи да је он његов слуга, па је он крив за престанак издржавања. О туженом се брине рођени брат туженог ВВ. Како није утврђено да се ради о великој грубој неблагодарности и да тужени није психички и физички малтретирао тужиоца, то се нису стекли услови за раскид уговора о поклону.

Становиште другостепеног суда није правилно.

У конкретном случају из текста уговора несумњиво произилази да је између странака закључен симуловани уговор о поклону (не производи правно дејство – члан 66. став 2. ЗОО), али да важи дисимуловани уговор о доживотном издржавању јер се тужени заједно са братом обавезао да тужиоца доживотно издржава са свим обавезама које су карактеристичне за уговор о доживотном издржавању; да су се односи између странака пореметили и да су се створили услови за раскид уговора о доживотном издржавању из члана 201. Закона о наслеђивању, односно чл. 126-128. ЗОО. У овом случају између странака није закључен уговор о доживотном издржавању у складу са правилима Закона о наслеђивању (овера од стране судије и упозорење – члан 195), али он производи дејство зато што није супротно принудним прописима, јавном поретку и моралу да се уговор о доживотном издржавању закључи и у форми тзв. "неправног уговора о доживотном издржавању" (то је била права уговорна воља уговорних страна).

У присуству јасне уговорне одредбе по којој се давалац издржавања обавезују да доживотно издржавају примаоца неприхватљиво је становиште другостепеног суда да је

између странака закључен уговор о поклону. И под условом да је закључен уговор о поклону могло би се говорити о уговору о поклону са налогом. Када један од поклонопримаца није испуњавао налог, последица неиспуњења је иста као и код тзв. "неправог уговора о доживотном издржавању" (у оба случаја уговор се раскида).

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у спору па су му досуђени укупни трошкови и то: 145.200,00 динара, одмерени у првостепеном поступку (образложени), 18.000,00 динара на име састава ревизије по адвокатској тарифи и 34.700,00 динара на име таксе на ревизију.

На основу члана 165. у вези чл. 153. и 154. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић